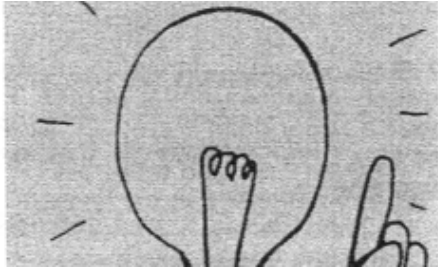


Gaisma un tumsība



Neliels ieskats tēmā: gaisma un tumsība

Ievads

Tā kā izrāde guva labu atsaucību, to nevajadzētu slēpt no citiem jauniešu vadītājiem.

Tagad es jums sniegšu ieskatu P. iedzīvotāja Haralda K. dzīvē. Haralds K. ir pavisam parasts cilvēks, ciktāl to vispār var teikt par jebkuru cilvēku. Viņš dzīvo P., pilsētā kaut kur mūsu valstī.

Lūdzu, tagad uz brīdi aizveriet acis. (Gaisma tiek izslēgta un telpa aptumšota. Haralds sēž uz grīdas vai staigā turp un atpakaļ.)

Tagad, lūdzu, atveriet acis. Jūs redzat, ja vispār kaut ko redzat, tad Haralda dzīvi. Viņš ir centies izvilkēt no savas dzīves vislabāko. Viņš vienmēr gribēja redzēt lietas skaidri un būt veiksmīgs cilvēks. Taču gadu gaitā viņa dzīve arvien vairāk ir aptumšojusies. Bija ikdienas meli, krāpšanās darbā vai nelielas, noskaņas dēļ izpaustas nepieklājības pret apkārtējiem. Tagad Haralds K. sēž tumsā. Viņš mēģina sadzīvot ar tumsu, tāpat kā to dara gandrīz visi cilvēki ap viņu. Viņš ir nelaimīgs. (Haralds paņem rokā avīzi). Haralds K. ievieto sludinājumu avīzē: „Palīdziet, es vairs nevēlos sēdēt tumsā!”

(Ienāk kāds cilvēks)

Kādu dienu garām iet **psihoterapeits** un saka Haraldam: „Tev jāatrod sava gaisma no iekšienes. Tava spēks slēpjas tavu instinktu pārvaldīšanā. Paskaties sevī.”

(Haralds apsēžas uz grīdas un paņem segas, ar kurām apsedz sevi.) Haralds K. ieskatās sevī. Bet ko viņš tur redz? Atkal tikai tumsu. Viņš redz lietas, kas atņem

gaismu no viņa dzīves: naidu, skaudību, strīdīgumu.

Viņš saprot, ka viņam ir vajadzīgs gaismas avots, jo viens pats viņš no savas tumsas netiek ārā. (Haralds nomet segas malā un meklē kaut ko, paņem rokās avīzi. Haralds ierauga avīzi un izlasa sludinājumu: Pašapziņa ir ceļš uz panākumiem! Ar nedaudz prakses un neatlaidības pašapziņu var ātri atrast.

(Viņš mēģina aizdedzināt šķiltavas, un beidzot tas izdodas.)

Tagad viņam ir gaisma. Viņš atkal redz lietas, kuras iepriekš nebija pamanījis, un to visu – tikai ar nedaudz pašapziņas. Viņš redz pats sevi. Taču gaisma nesniedzas tālāk. Bet Haralds taču vēlas redzēt arī cilvēkus, kas atrodas ap viņu.

(Haralds atkal izslēdz šķiltavi. Ienāk kāds cits.)

Pie Haralda K. pienāk kāds **humānists**: „Tev jāpievērš uzmanība citiem cilvēkiem. Izvēlies sev ideālu paraugu un kļūsti tāds. Paskaties, ko dara citi cilvēki.” (Haralds paņem lukturi.) Aha. Tagad mēs redzam, ē, Haralds jau redz daudz vairāk. Viņš redz cilvēkus, kas dzīvo viņa apkārtnē. Tie ir bagāti cilvēki, kuri ir kaut ko sasnieguši. Haralds mēģina apgaismot sevi ar šo gaismu. Jo tas, kas ir labs vieniem, taču nevar būt kaitīgs viņam.

(Viņš vērš lukturi uz sevi.)

Bet gaisma ir diezgan vāja. Vai varbūt gaisma ir pārāk vāja? Haralds paskatās uz luktura cenu. Aha. Gaisma ir pārāk lēta. Nevienam no augstākajiem desmit tūkstošiem „apgaismotajiem” negrib piecu eiro un astoņdesmit centu gaismu. Tātad viss no jauna, bet par vienu cenu kategoriju augstāk.

(Viņš izņem lielu lukturi vai prožektoru.)

Ar šo spilgto gaismu tas droši vien izdosies. Ja tagad paskatos uz cilvēkiem...

(Viņš apgaismo skatītājus.)

Jā, bet pagaidiet. Kāpēc visi novēršas no manis?

(Turpina spīdēt uz publiku.)

Viņi taču visi ir daudz nabadzīgāki par mani. (Pēc pauzes.) Es to sapratu! (Viņš ar pirkstu izdara „aha” kustību.) Moderns vairs nav modē. Atgriežamies pie dabas.

(Viņš ieddedz sveci.)

Nekāda atomenerģija, tikai daba. Tas vien jau ir pietiekami, lai kļūtu apgaismots, jo dabā slēpjas spēks.

(Pēkšņi ieslēdzas dienasgaismas projektors.)

Uz sienas rakstīts: Zināšanas ir vara. Izpētītā pasaule nes gaismu nākotnē. Tāpēc: pētīt, orientējoties uz nākotni.

Lieliski! Protams. Ja es zinu visu, tad esmu apgaismots. (Haralds lepni dodas pie projektora, paņem dažas grāmatas un sāk mācīties. Pēc garākas pauzes:) Viss zināšanu klāsts pieder man. Tagad es parādīšu visiem cilvēkiem zinātnes gaismu.

(Viņš drosmīgi dodas uz citu telpas stūri.)

Pagaidiet. Šeit nemaz nav tik gaiši kā tur aizmugurē. Kas tas tāds? Galu galā es taču zinu visu. Vai ne?

(Projektors izslēdzas.)

Vai tad nav neviena, kas mani izvestu no šīs tumsas? (Skalji:) Kur ir šī nolādētā gaisma?!

(Klusa balss:)

Tev nevajadzētu lamāties.

Kas? Kas tu, pie velna, vispār esi? Mans vārds ir Jēzus. Jēzus Kristus.

Svētā Marija. Tu taču esi tas puisis no baznīcas. Tas, kurš dzīvo pie Dieva tur augšā. Ko tu šeit dari? Jums debesīs taču ir pietiekami daudz gaismas. Kāpēc tu esi šeit, šajā tumsā? Es esmu šeit, jo man ir gaisma, ko tu meklē. Es gribu tevi izvest no šī tumšuma.

Tagad paklausies man. Esmu smagi strādājis, cīnījies, mācījies. Bet nekad neesmu atradis to gaismu, kas apgaismo un izgaismo manu dzīvi. Bet kāds gan tam sakars? Arī tev ir jāsaņem sava iespēja. Ko man jādara, lai iegūtu šo gaismu?

Uzticies man. Jo: es esmu pasaules gaisma. Kas man seko, tam ir gaisma, kas ved uz dzīvību, un tas vairs neklīstīs tumsā. (Jāņa 8:12)

Tu domā, ka man vienkārši jātīc tev, neko nedarot? Tu domā, ka tu vēlies man dāvināt gaismu? (Pauze) Labāk izmēģināt nekā tikai domāt.

(Haralds lūgšanas pozā)

Varbūt tā ir mana pēdējā iespēja. Jēzu Kristu. Es gribu Tev uzticēties. Palīdzi man izkļūt no manas dzīves tumsas. Dāvā man gaismu, kas atbrīvo mani no bailēm un vainas.

(Šajā kontekstā var nolasīt tekstu no Efeziešiem 5, 1–20)

Norādes

Ievadu nolasa stāstītājs, kurš vienlaikus ir arī Haralda balss. Tātad aktierim, kurš attēlo Haraldu, nolasīto tekstu ir tikai jāattēlo pantomīmā. Psihoterapeita vai humanista balsi var atveidot vai nu stāstītājs, vai divi citi aktieri. Tas pats attiecas uz Jēzus balsi.

Gaisma un tumsība_YW_02

Atsauces:

Saturs un vāka attēls: Autortiesības BESJ, www.besj.ch

Autors: Marcus Felbick